

SVĚTLO

32. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

8. SRPNA 2004

Z obsahu:

Rozjímání o Božím zákoně

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
21. července 2004
- strana 2 -

Znamení, která vyzývají
k obrácení
- strana 4 -

Proměnění Páně
- strana 5 -

Hle, Srdce, které lidi tolik milovalo

Svatá Markéta Marie
a Ježíšovo Srdce
(dokončení)
- strana 6 -

Co se děje v St-Pölten?
- strana 8 -

J. Karas: Volby byly refe- rendem o ochraně života

Rozhovor s poslancem
Jiřím Karasem
pro časopis Světlo
- strana 9 -

Církev a antisemitismus (3)

Grzegorz Kucharczyk
- strana 10 -

Znovu objevit poslušnost

K Instrukci Redemptionis
Sacramentum
- strana 12 -

To místo je svaté

Mons. Jan Graubner
- strana 13 -

Rafaelo Santi: Proměnění Páně

EDITORIAL

Jestliže člověk odmítne uznat všemohoucího Boha, od kterého vyšel a ke kterému má směřovat celým svým životem, a zavře oči před jeho existencí, zůstane stát uprostřed tohoto světa odkázán sám na sebe. Na první pohled se mu jeho stav jeví jako osvobození z nežádoucí závislosti. Ve skutečnosti vzal tím na svá bedra velmi těžký a odpovědný úkol: rozhodovat v zájmu zachování vlastní existence o tom, co je dobré a co je zlé. K tomu by potřeboval dokonalou znalost všech věcí, souvislostí a důsledků, ale protože ji nemá a nikdy nebude mít, musí hledat nějaké berličky. V současné době, kdy má k dispozici četné komunikační prostředky, vsadil na jedno, a to je názor většiny. Ačkoliv neexistuje vůbec žádný důkaz, že by většina musela mít pravdu, stal se tento názor názorem většiny a na jeho posílení se rozšiřuje tvrzení, že v mravní oblasti tak jako tak neexistuje objektivní pravda, kterou by bylo třeba respektovat. Je to tvrzení, které je absurdní nejen z křesťanského hlediska, ale i z hlediska monistického světového názoru. Uprostřed světa, v němž má všechno svůj obdivuhodný přísný řád zcela nezávislý na libovůli člověka, není přece myslitelné, aby se z tohoto řádu jakýmkoliv způsobem vymanil jeden jeho živočišný druh. Může si sice svým většinovým způsobem např. rozhodnout, že stanoví tu či onu přípustnou hranici té či oné škodliviny, ale nemůže se bez tragických následků usnášet, že škodlivina přestává být škodlivinou. Platí to pro škodliviny viditelné i neviditelné, měřitelné i neměřitelné. Limity, ve kterých je člověk schopen existence a života, jsou velmi úzké a velmi přísně vymezeny. Je to absurdní nedůslednost i pro materialistu domnívat se, že pro člověka existuje nějaká oblast, která je vyhrazena jeho libovůli. To nejpravdivější může být to, co se nám nejméně zamlouvá, a naopak, názor většiny může být také projevem masově rozšířené neznalosti a zaslepenosti, která dříve nebo později vede k tragickým důsledkům. Bylo by možno uvést řadu příkladů z historie. Nicméně mít za sebou většinu, to je dnes ideálem mnoha lidí a mnoho lidí pokládá většinu za dostatečnou omluvu pro svoji zbabělost.

Boží království se nezakládá na většině. Boží vyvolení jsou často ve svém prostředí úplně osamoceni a většinové mínění je odsuzuje nebo dokonce i pronásleduje. To, na čem Bohu záleží, nejsou masové projevy a manifestace, ale upřímný, zcela individuální osobní vztah každého jednotlivého lidského srdce, které on stvořil, zachovává a také miluje jako

Pokračování na str. 9

Rozjímání o Božím zákoně

Žalm 118,105-112 z 1. nešpor neděle 2. týdne

Po přestávce z důvodu mého pobytu ve Valle d'Aosta vrátíme se v této generální audienci k našemu dlouhému putování za žalmy, které liturgie předkládá v nešporách. Dnes potkáváme čtrnáctou ze dvaceti dvou strof žalmu 118, velkolepého hymnu o Božím zákoně, který vyjadřuje jeho vůli. Počet strof odpovídá literám hebrejské abecedy a označuje plnost; každá z nich se skládá z osmi veršů a slov, které začínají postupně příslušnou literou abecedy.

Světlo na cestu životem

V našem případě je to hebrejská litera nún, která otevírá počáteční slova veršů, které jsme právě slyšeli. Tuto sloku ozařuje světlý obraz jejího prvního verše: *Svítilnou mým nohám je tvé slovo a světlem mé stezce* (v. 105). Člověk často prochází temným úsekem života, ale náhle je temnota protřena září Božího slova.

Také žalm 18 srovnává Boží zákon se sluncem, když prohlašuje, že *Hospodinův rozkaz je jasný, osvětluje oči* (18,9). V Knižce přísloví se pak zdůrazňuje: *Vždyť přikaz je světlem a vyučování osvětluje* (6,23). Kristus sám představuje svou osobu jako definitivní zjevení právě stejným obrazem: *Já jsem světlo světa, kdo mne následuje, nebude kráčet ve tmách, ale bude mít světlo života* (Jan 8,12).

Nástrahy a nebezpečí života

Žalmista pak pokračuje ve své modlitbě tím, že připomíná utrpení a nebezpečí života, který musí vést a pro který potřebuje světlo a podporu: *Jsem velmi soužen, Hospodine, nauč mě svým rozhodnutím. Můj život je stále v nebezpečí, ale nezapomínám na tvůj zákon* (Ž 118,107.109).

Celou strofu prostupuje temná nit: *Bezbožníci pro mě nastavili léčku* (v. 110), vyznává prosebník a uchyluje se k obrazu honu, dobře známému v Žaltáři. Věřící ví, že postupuje po cestách světa uprostřed nebezpečí, soužení a pronásledování; ví, že zkouška je vždy nástrahou. Křesťan jako takový ví, že každý den musí nést kříž a stoupat na Kalvárii (srov. Lk 9,23).

Nezbytná věrnost

Nicméně spravedlivý zachovává neporušenou věrnost: *Přisáhám a pevně si umiňuji, že budu dbát na tvá spravedlivá rozhodnutí... nezapomínám na tvůj zákon... nezbloudil*

jsm od tvých nařízení (Ž 118, 106.109.110). Klid svědomí je silou věřícího; jeho vytrvalost v poslušnosti božských přikázání je zdrojem klidu.

Závěrečné prohlášení je proto přiléhavé: *Mým dědictvím navěky jsou tvá přikázání, neboť jsou radostí mého srdce* (v. 111). To je ta nejdrahocennější skutečnost, *dědictví, odměna* (v. 112), které si žalmista chrání s bdělou pečlivostí a horoucím srdcem: *Hospodinova naučení a přikazy. Chce být vnitřně věrný Boží vůli. Touto cestou nalezne pokoj v duši a dokáže projít temnou nástrahou zkoušek a dospět k pravé radosti.*

Podmínka blaženosti

Osvětlující jsou v tomto směru slova svatého Augustina, který právě na začátku komentáře k žalmu 118 rozvíjí téma radosti, která tryská ze zachování Pánova zákona. „Tento rozsáhlý žalm nás od počátku zve k blaženosti: ta spočívá, jak víme, v lidské naději. Či může být někdo (nebo byl nebo bude), kdo si nepřeje být blažený? Ale jestliže se věci mají tak, čeho je zapotřebí, aby nás zvalo k cíli, k němuž lidská duše spontánně tíhne?... Nebude to snad proto, že ačkoliv všichni spontánně dychtíme po blaženosti, nicméně nejméně ze všeho je znám způsob, jak jí dosáhnout? Ano, právě toto je učení toho, který povzbuzuje: *Blahoslavení ti, kteří jsou v životě bez poskvrny, ti, kteří kráčeji v zákoně Hospodinově.*

Jako by chtěl říct: *Vím, co chceš; vím, že jdeš hledat blaženost: jestliže tedy chceš být blažený, buď bytostí bez vší poskvrny. První věc hledají všichni, málo se jich zabývá*

tou druhou: bez ní ovšem není možno dosáhnout toho, co je společnou aspirací. Kdepak máme být nevinní, ne-li v životě? Není tu nic jiného než Hospodinův zákon. *Blažení proto ti, kteří jsou bez poskvrny na cestě, ti, kteří kráčeji v zákoně Hospodinově! Není to povzbuzení zbytečné, ale nezbytné pro našeho ducha.*“ (Esposizioni sui Salmi, III, Řím 1976, s. 1113).

Bolletino Vaticano 21. července 2004

Pravé království

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Bud'te jako lidé,
kteří čekají na svého Pána**

Je mnoho lidí, kteří pokládají to, co po nich Bůh žádá, za přítěž a překážku svého štěstí, a proto se přímo bojí jeho slova. Pán tě chce dnes nejen zbavit takového strachu, ale chce tě naplnit dokonalou a uklidňující důvěrou. Podle jeho slova se všechno to, co se lidem jeví jako obtížné a trpké, mění láskou a radostí v úplný opak. Zakusit to však může jen ten, kdo se opravdu s plnou důvěrou vydá na jeho cestu. Pros tedy Ducha Svatého, aby ti dnes udělil především **dar odvahy k důvěře v Pána.**

Neboj se, malé stáde! Na velikosti vašeho společenství vůbec nezáleží, tu nehraje žádnou roli početnost ani nic z toho, co je svět zvyklý považovat za rozhodující předpoklad, který dává pocit síly a bezpečí. Rozhoduje to, co se zalíbilo Otcí.

To, co Ježíš dále říká, nechápej jako šokující příkaz, ale jako důkaz, jak dalece se můžeš v plné důvěře a beze strachu spolehnout na svého Pána: Jestliže se opravdu rozhodneš zbavit se všeho, neocitneš se na mizině. Všechno tvé jmění je ve skutečnosti ničím proti tomu, co se ti nabízí: Zalíbilo se Otcí *dát ti království*, to znamená, že ti Bůh chce dát **všechno.**

Celou tvou bytost stvořil Bůh s hlavním zaměřením: aby předmětem tvého zájmu byl On sám a jeho království. To je tvůj jediný opravdový cíl. Tvé srdce se k němu samovolně obrací, protože v něm může najít opravdovou radost a jistotu. Ale jestliže se utápíš v přemíře pozemských věcí, takže nejsi schopen pozvednout oči k nebi, nejsi schopen vnímat to, co je pro tebe připraveno. Proto tě Pán vyzývá k rozhodujícímu obratu: všechno to, čím ses tak obklopl dříve, než jsi mohl pochopit a přijmout tuto Otcovu nabídku, máš nyní nebojácně odložit stranou.

Připadá ti to možná jako skok do tmy, ke kterému ti schází odvahy. Tuto odvahu však můžeš ustavičně čerpat z plné důvěry v Pána a jeho slovo. Jestliže ti říká: *neboj se*, uvěř jeho ujištění. Přestaň se dívat kolem sebe jen lidskýma očima. Ověř si cizí zkušenosti, že na Boha je opravdu možno se spolehnout. *Vírou Abrahám uposlechl a vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde.* A jeho manželka Sára, protože uvěřila, *dostala sílu stát se matkou, ačkoliv čas k tomu vhodný už překročila.* O tom, co chce Pán usku-

tečnit, vůbec nerozhodují lidské zřetele, ověřené zkušenosti a pozemská moudrost. Neboj se tedy uvěřit tomu, co Pán slibuje.

Nedej se mýlit nebo odradit tím, že slíbené království *zatím vidíš jen zdáli.* Nesmíš se tomu divit, vždyť jsi zatím ještě *na této zemi*, třeba jen *jako cizinec a přistěhovalec.* Musíš se zde naučit prožívat dobu *čekání na Pána.* Jak se zachovat, *když neznáme hodinu, kdy přijde?* Je třeba *bdít s rozžatou lampou.*

Tvá lampa hoří plamenem radosti, je-li tvým pokladem Ježíš. Je-li tvé srdce u něho, tvoje touha roste tím více, čím déle čekáš. Nemáš nejmenší důvod obávat se hodiny jeho příchodu, protože ta neznamena pro tebe konec tvých radostí a potěšení, nýbrž naopak jejich dokonalé a konečné naplnění. Pro toho, kdo si Ježíše opravdu zamiloval, ztratilo význam všechno úsilí opatrovat si všemožná dočasná potěšení, které je tak příznačné pro lidi tohoto světa. Nebudeš přece čas čekání na Milovaného vyplňovat rozptýlením a zábavou, které by mohly způsobit, že na něho dokonce zapomeš.

To je jen klamně zdání, které ti namlouvá Nepřítel, jakoby tě Ježíš chtěl připravit o něco, co je dopřáno ostatním. Ježíš nikoho neobírá, Ježíš obdarovává. Cokoliv se ti zdá, že požaduje, přijímej jako důkaz, že ti nabízí. Všim tě připravuje, abys mohl zaujmout místo v jeho království, které ti s láskou vyhradil. To není jen blízkost Boha, kde by mohl jeden druhému překážet, je to dokonalé splynutí s ním, nekonečný poklad společenství věčné lásky a nevroucnější důvěrnosti, kterému se nevyrovná nic z toho, co člověk může zakoušet a poznávat na této zemi.

Nebe není místo někde v dáli. Nebe je sám Bůh, to je ten nekonečný a nenarušitelný poklad. Tvé pravé bohatství je v tom, že se s ním zcela ztotožníš v jeho vůli a tím i v jeho podobě. Nebe tak může pro tebe začít již zde na zemi. **ON** sám si tě *vyvolil za svůj majetek.*⁽¹⁾ Můžeš se u něho cítit tak, jako by byl od věčnosti do věčnosti jen a jen pro tebe. Nikdo není v tomto ohledu tvým sokem, naopak, tvoje blaženost je o to větší, že jednoho každého miluje stejně nekonečně a bezvýhradně jako všechny. Proto milovat druhé znamená být jako ON. Už chápeš, co znamená jeho *neboj se?*

Věřím ti, Pane, pomoz mé nedůvěře⁽²⁾. Co bych mohl odepřít Tomu, který mi dává nikoliv mnoho, ale **všechno?**

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 34; ⁽²⁾ Mk 9,24

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 18,6-9

Ta noc (v níž byli pobiti prvorozenci Egypťanů) byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skryté obětovaly zbožné děti dobrých (rodičů) a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zazpívaly chvalozpěvy otců.

2. čtení – Žid 11,1-2.8-12

Bratři! Víra je obsahem toho, v co doufáme, je přesvědčením o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl (Boží) výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoliv nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí. I Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už věčného, vzešlo tolik potomků jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá.

Evangelium – Lk 12,35-40

Ježíš řekl svým učedníkům: „Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

Znamení, která vyzývají k obrácení

Bůh nám ustavičně připomíná svou přítomnost, to, že touží každého z nás přivést k blaženosti nebe, že jeho milosrdenství je nekonečné a chce zahladit všechny naše hříchy. Žádá od nás plnou důvěru a shodu, aby nás mohl proměnit svou láskou a přivést k plnosti spásy. Pán Ježíš k nám ustavičně promlouvá v hlasu svědomí, v učení Církve, v Písmu svatém a také různými událostmi, znameními a zjeveními.

Jedním z míst, odkud nám Pán adresuje skrze mimořádná znamení výzvu k obrácení, je malé městečko Cochabamba v centrální Bolívii. O tomto místě prorokoval sv. Jan Bosco již v XIX. století: *V horách Jižní Ameriky mezi 15. a 20. rovnížkou budou objevena velká bohatství v podobě minerálů a surovin, ale opravdový význam nebudou mít ta, která jsou ukrytá v zemi, nýbrž jiná, cennější než zlato, jejichž bohatství se rozšíří nejen na celý jihoamerický kontinent, nýbrž na celý svět, takže oči všech se obrátí k tomuto místu.*

V městě Cochabamba, které leží přesně mezi 15. a 20. rovnížkou na úpatí Mount Tunari, se nachází soška Pána Ježíše, která tajemným způsobem pláče krvavými slzami.

9. března 1995 si jedna z obyvatelk Cochabamby koupila v obchodě s devocionáliemi sádrovou sošku Pána Ježíše. Po návratu domů ji postavila na oltářík a spatřila, že z očí sošky se řinou hojně krvavé slzy. Soška byla brzy celá zakrvácená. Oči sošky vypadají jako živé a neustále roní krvavé slzy. Po zprávě o této události se záhy na místo dostavil štáb místní televize. Novinář Osvaldo Rioja, který je celou událostí velice vzrušen, prosí známého odborníka v oblasti zjevení – doktora Ricarda Castañona, neurofyziologa, aby celý jev důkladně prozkoumal. Dr. Castañon již řadu let zkoumá na celém světě případy zjevení Ježíše a Marie a také obrazy a sošky, které roní krev nebo olej. **4. dubna 1995 odebral Dr. Castañon vzorky krve z očí sošky a podrobil je rozboru ve dvou nezávislých laboratořích v USA a v Austrálii. Výsledky rozborů jsou totožné.**

Potvrzují nejen existenci skutečné lidské krve, ale také přítomnost lidského DNA. Celá soška byla rovněž prosvícena, aby bylo potvrzeno, že uvnitř nejsou žádné otvory ani mechanismy. Bylo zjištěno, že v sošce není nic jiného než sádra.

Podrobné vyšetření, které provedly církevní úřady, potvrdilo autentičnost události, která má podle místního ordináře nadpřirozený charakter. Soška byla umístěna v kostele v Cochabambě.

Dalším znamením, které vyzývá k obrácení, je život a působení samotné Kateřiny Rivas.

V červnu 1994 jeden z kněží v Cochabambě se obrátil na dr. Richarda Castañona, aby vyšetřil také případ ženy, která tvrdí, že slyší Ježíšův hlas a zapisuje to, co mluví. Nejdříve k tomu

přistupoval dr. Castañon s velkým skepticismem. To, co Catalina zapsala, je plně ve shodě s naukou katolické církve, ale může to být také plod obrazotvornosti a nadání. Všeobecnou pozornost však vyvolala skutečnost, že slova tak krásná a teo-

logicky hluboká píše žena, která nedokončila střední školu a dosud nikdy nic nepsala.

24. června 1994 byla Catalina podrobena zvláštním testům a vyšetření činnosti jejího mozku v okamžicích zjevení. Tato vyšetření bohužel nedospěla k jed-

Kateřina Rivas

noznačným výsledkům. Podle dr. Castañona Catalina mluví pravdu, ale když slyší hlas, který jí diktuje, co má psát, je to pravděpodobně vzrušení nebo vnitřní inspirace a má si to nechat pro svůj vlastní osobní užitek. Aby zde byla jistota, že se jedná o Boží hlas, musel by zde být nezbytný důkaz, a ten expert nezjistil.

O několik měsíců později se Catalina vypravila do Coneys v státě Georgia v USA, kde se uskutečnila zjevení Matky Boží. Když se vroucně modlila před křížem Pána Ježíše, pocítila silnou touhu zcela se obětovat Ježíši, aby si s ní mohl posloužit ve shodě se svou vůlí. Když po skončení modlitby otevřela oči, viděla v místech hřebů na kříži oslňující světlo, které jako šípky pronikalo jejími dlaněmi a způsobovalo jí pronikavou bolest. Po chvíli světlo proniklo obě její nohy a zanechalo po sobě krvavé rány. Nakonec ještě silnější paprsek zasáhl její bok. Catalina pro nesmírnou bolest upadla na zem a uslyšela hlas Pána Ježíše: *Raduj se z daru, jaký jsem ti udělil.*

Bylo to v lednu 1996. Dr. Castañon obdržel důkaz, na který čekal. Catalina se ocitla v místní nemocnici, kde vyšetřují rány, které vykazují stejné stopy, jako by byly způsobeny hrubými hřeby. Ricardo nemá žádné pochybnosti: Catalina obdržela stigmata ukřižovaného Krista. Teprve nyní doktor rozhodl, že je třeba se důkladně zabývat všemi texty, které Catalina dosud napsala. Při jednom setkání 4. července 1996 je svědkem zázračného objevení stigmat. Tentokrát je sám osobně přítomen od začátku až do konce. Stalo se tak v první pátek v mě-

Proměnění Páně

síci kolem 12 hodin v poledne. Nejprve se na čele bolivijské ženy objevují krupěje krve, později na rukou a nohou nejdříve malé rány, které se postupně zvětšují a začínají krváčet. Tělo Cataliny bylo zachváčeno nesmírnou bolestí a zdá se, že žena je v agónii, která trvá až do večera. Ale příští den ráno není po hlubokých ranách na čele, rukou, nohou a pravém boku ani stopy. Je to nesporně zřetelné znamení, které potvrzuje poselství, jaké Ježíš posílá skrze Catalinu celému světu.

Catalina nadále zapisuje Boží poselství světu. Během tří let vznikne osm knih, mimo jiné *Umučení, Svatá hodina, Velká křížová výprava lásky, Dveře do nebe*. Ježíš říká Catalině: *Ty jsi mým perem, jímž hýbám, aby psalo znaky, které vyjadřují moje slova. To, co píše tvoje ruka, pochází ode mne a budou to opakovat a hlásat i druzí, až se tím naplní celá země.* Na jiném místě Ježíš říká: *Věčná Láska hledá duše, které mohou povědět nové věci o starých, dobře známých pravdách. Věčná Láska chce vytvořit v lůně lidstva tribunál ryzího milosrdenství, nikoliv spravedlnosti. Proto se budou moje slova stále častěji objevovat skrze vyvolené duše na různých místech světa. Kdokoliv je využije a nadchne se jimi, pomáhá také druhým, aby z nich čerpali prospěch. Kdokoliv jim nerozumí, je nadále v zajetí ducha zla.*

Kateřina zapisuje přesně to, co slyší od Pána Ježíše. V jednom vstupu do Božího poselství o sobě píše: *...Ano, zcela nehodná, hříšná a snad nejméně vhodná osoba k tomu, abych vydávala svědectví o Ježíši, stala jsem se náhle Pánovou tajemnicí ... nikdy jsem neměla ponětí o teologii, ani jsem nečetla Bibli (stydím se k tomu přiznat a nyní ji začínám číst).*

Poselství Pána Ježíše předávaná Kateřině neobsahují nové pravdy, ale připomínají výzvy z evangelia, nabádají k obrácení, vyzývají k přijetí Boha a je-

I když liturgie Proměnění Páně nehovoří přímo o obrácení člověka, ukazuje mu cíl procesu obrácení, konkrétní cíl, ke kterému nás obrácení přivádí: je jím plné sjednocení s Bohem a oslava člověka. To prožijeme v plnosti až po zmrtvýchvstání za předpokladu, že budeme v životě věrně dbát na Otcovo upozornění: *To je můj milovaný Syn, ve kterém mám zalíbení; toho poslouvejte!* Nad bílým šatem, znamením našeho budoucího oslavení po vítězství nad hříchem a nad satanem, slyšíme něco velmi důležitého z Božího zjevení: „Mysli na to, jak jsi přijal tuto nauku a zachovávej ji. Drž se jí pevně a obrať se! Když však se neprobudíš, přijdu jako zloděj a ty určitě nebudeš vědět, v kterou to bude hodinu... Kdo zvítězí, bude oděn do bělostného roucha. Nikdy nevymažu jeho jméno z knihy života, nýbrž vyznám ho před svým Otcem a před anděly... Znam tvé skutky a otevřel jsem před tebou dveře, které nikdo nezavře. Ty sám máš jen málo síly, a přesto jsi zachoval mé slovo a nezapřel jsi moje jméno. ... Držel ses pevně mých přikázání, proto i já se tě budu držet a ochráním tě v hodině pokušení, které přijde na celý svět, abych obyvatele této země vystavil zkoušce. – Přijdu brzy. Drž se pevně toho, co máš, aby tvůj věnec nedostal někdo jiný. – Kdo zví-

ho lásky a povzbuzují k životu ve shodě s Desaterem, evangeliu a naukou Církve. Pán Ježíš dobrovolně trpěl a zemřel, aby nás spasil, a protože dnešní svět jakoby na to zapomínal, snaží se *probudit nás ze spánku* skrze slova Kateřiny Rivasové a jiná znamení.

Že jsme se dověděli o tom, co se děje v Cochabambě, za to děkujeme Michalu Willaseovi, známému australskému noviná-

řem, bude jako sloup v chrámu mého Boha a zůstane v něm navždy... Ten, koho miluji, tomu ukazují cestu a beru pod ochranu. Proto neváhej a obrať se. – Stojím u dveří a tluču. Kdo slyší můj hlas a otevře mi, k tomu vejdu a budu s ní stolovat a on se mnou. – Kdo zvítězí, ten smí se mnou sedět na mém trůně, tak jako i já jsem zvítězil a posadil jsem se na trůn se svým Otcem.“ (Zj 3,3.5.10-12.19-21)

Modlitba: *Všemohoucí Bože a Otče, při proměnění svého jednorozrozeného Syna jsi nám skrze svědectví praotců posílil naši víru. Ukázal jsi nám, co můžeme očekávat, až se jednou uskuteční naše přijetí jako tvých dětí do tvého Města. Pomáhej nám, abychom poslouchali slovo tvého Syna a obdrželi podíl na jeho slávě. Prosíme o to skrze Krista našeho Boha a Pána, který s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje na věky věků.*

-sks-

řem. Dostal pozvání, aby udělal reportáž na téma těchto neobvyklých událostí. Novinář přes značný skepticismus přijal tento návrh. Brzy se nadchl Božím slovem a nakonec se stal jeho propagátorem na celém světě.

Zanedlouho se o tom dověděla jedna z největších amerických informačních sítí světa FOX Neetwork a připravila dvouhodinový pořad on line pod titulem *Znamení od Boha: věda*

zkoumá víru. Termín pořadu byl stanoven na první pátek v měsíci v naději, že Kateřina obdrží v tento čas stigmata. Ale místo toho dostává od Ježíše zprávu: *Zachovejte svou víru. Dostanete svůj důkaz o slavnosti Božího těla v pravé poledne*. To se také skutečně stalo a sledovali to v přímém přenosu všichni obyvatelé Severní Ameriky.

Církevní vrchnost v Cochabambě v čele s arcibiskupem Fernandezem Apazou byli hluboce dojata Božími znameními, a když se přesvědčili, že jsou pravdivá a současně velmi potřebná pro evangelizaci v dnešním světě, povolují organizaci *Apoštolát nové evangelizace*, která šíří přijatá poselství. První vydání děl bolivijské stigmatizované mystičky se objevila v roce 1997. V roce 2000 vychází vydání přeložené do angličtiny. Všechna poselství uvádí list biskupa Apazy s následujícím obsahem:

Přečetli jsme knihy Kateřiny a jsme přesvědčeni, že jejich jediným cílem je, aby nás všechny vedly cestou ducha ukázaného v evangeliu. Tyto knihy zdůrazňují výjimečné postavení Panny Marie, našeho vzoru v následování Ježíše Krista, Matky, které se musíme svěřit v úplné důvěře a lásce. Knihy nám ukazují, jak má opravdu věřící křesťan postupovat při obnově své lásky a oddanosti Církvi svaté. Ze všech těchto důvodů vyslovuji souhlas s jejich vydáváním a distribucí a doporučuji je jako materiál k meditaci a duchovnímu usměrnění, aby se dostalo odpovědi na Boží volání a byly zachráněny duše tím, že jim ukazují Ježíše Krista jako živého Boha plného milosrdenství a lásky.

Všechny texty jsou přístupné na internetu na adrese <http://www.grancrusada.org> ve španělštině a na adrese <http://www.gre-atcrusade.org> v angličtině.

Monika a Tomáš Skawinští

Z *Mitujcie się* 3/2004
přeložil-lš

Hle, Srdce, které lidi tolik milovalo

Svatá Markéta Marie a Ježíšovo Srdce (dokončení)

Odpověď Markéty Marie

Na Kristovo volání ke svatosti odpověděla Markéta Marie takřka předem již jako dítě ve věku pěti let, kdy složila slib čistoty, který pak v 13 letech obnovila. Nesmí nás to udivovat. Terezie od Dítěte Ježíše dožrála rovněž brzy. To jsou nevyzpytatelné cesty Prozřetelnosti. Celý život Markéty Marie je současně trvalou a obsáhlou odpovědí lásky na Ježíšovu vůli. Ježíš jí říká: „*Bud' alespoň ty touto mojí radostí a odčiněním za nevděčnost hříšníků, kterou tak dobře znáš.*“ To platí tím spíše, že Markéta Marie prosí Ježíše, aby byl Pánem její svobody a aby z ní učinil otrokyni své Matky, ke které pociťuje od dětství zvláštní úctu, takže se po vzoru svatých skrze Marii a za spolupůsobení Jeho milosti zcela zasvěcuje Ježíšovu Srdci. Pán ji zkouší nejrůznějším způsobem: od tělesných obětí až po duševní zkoušky, jako byl například odpor, se kterým se setkávala kvůli nové účtu u svých spolusester.

Ale protože dokonalá láska zahání strach (1 Jan 18,4) – a Paray je v tomto ohledu odpovědí na jansenismus – učí Pán světici postupně přímo nelidským způsobem umrtvování. Vystupuje krok za krokem na Kalvárii, kterou jí Nejsvětější Trojice vykazala, a to v duchu dokonalé a milující poslušnosti („*Satan nemá nad poslušnými žádnou moc*“, řekl jí Ježíš jednou) a v duchu smíru: „*Dám ti účast na své smrtelné úzkosti, kterou snášet je obtížnější než smrt. A abys mě provázela při mé prosté modlitbě, se kterou jsem se tehdy ve své úzkosti obracel k Otci, musíš každý čtvrtek mezi 11. hodinou a půlnocí vstát, aby ses se mnou na hodinu vrhla na zem a na usmíření Boží-*

ho hněvu se modlíla za hříšníky a určitým způsobem zmírnila trpkost, jakou jsem pociťoval, protože moji apoštolové mě nechali opuštěného a nemohli se mnou bdít ani jednu hodinu.“

Ale po Golgotě přišlo zmrtvýchvstání: Ježíš za to obdaroval „svou milovanou učednici“ dlouhými extázemi, při kterých zakoušela, co napsal Apoštol národů: „*Láska překračuje všechno pomyslení.*“

Markéta Marie uskutečnila ve svém životě v nejvyšší míře

Blahoslavený Claude La Colombière

příkaz evangelia: „Miluj Pána, svého Boha, celým srdcem, celou duší, ze vši síly.“ A když Ježíš řekl Markétě Marii o jejím zpovědníkovi La Colombièrovi, že je to „jeho věrný služebník“, co si pak musíme myslet o světici? Přinejmenším, že dokona-

lou služebnici Marii ve všem napodobila.

Odpověď Církve

„Nikdo není prorokem ve své vlasti“: Diecéze Autun a její biskup dlouho odporovali Božímu volání. Markéta Marie musela vynaložit velkou námahu, aby uskutečnila Ježíšovy prosby. Její klášter ji odmítal takřka až do její smrti. Ještě v roce 1685 se jí od komunity dostalo výčitek. Kristus ji však několikrát povzbuzoval: „Budu vládnout navzdory mým nepřatelům a těm, kteří se chtějí stavět na odpor.“ Odpověď přišla po velkém zdráhání, když se jí od kláštera 21. června 1686, jen tři roky před Markétinou smrtí, dostalo prvních důkazů úcty.

Podarilo se jí přesvědčit matku Soumaisovou, aby se zasvětila Nejsvětějšímu Srdci a převzala příslušnou úctu. Dosáhla toho, že byly vytištěny první obrázky Ježíšova Srdce a příslušné litanie a biskup v Langres vydal v roce 1689 první mešní formulář, velmi podobný formuláři sv. Jana Eudese. V roce 1686-87 se zlomil odpor obou jejích posledních bratrů, když dosáhla dvojího uzdravení Jacquese, který byl farářem v Bois Sainte Marie (byl velice nemocný a také jeho duchovní život byl zcela bezmocný). Chryzostom, druhý bratr, viděl toto znamení

Sv. Markéta Marie Alacoque

Ježíšova Srdce a dal po velkém pohnutí zřídit ve svém kostele kapli ke cti Ježíšova Srdce. Jacques založil nadaci, ze které se měla navždy sloužit každý pátek mše svatá.

Nyní zbývalo ještě přesvědčit Svatý stolec.

Církvi, která byla v té době ještě silně poznamenána galikanismem a projevovala krajní zdrženlivost, bylo možno vyslovit důtku, kterou Ježíš učinil dvěma učedníkům cestou do Emauz: „*Jak jste váhaví uvěřit všemu tomu, co řekli proroci!*“ Musely to být naléhavé prosby polských králů Stanislava a Augusta III. (jeho vnukem byl později Ludvík XVI.) a 150 prelátů a opatů, kteří čekali na to, až papež Klement II. konečně schválí r. 1765 mešní formulář a oficiem k Nejsvětějšímu Srdci. Ve stejném roce byl francouzský klérus působením královny Marie Leszczyňské (Polky, manželky krále Ludvíka XV.) ochoten zavést ve všech francouzských diecézích svátek Božského Srdce, což se neobešlo bez těžkostí, protože v Rakousku se osvícenský císař Josef II. postavil proti a úctu ve své říši zakázal. Církev však už na své cestě pokračovala: 1899 zasvětil papež Lev XIII. lidstvo Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu; Benedikt XV. svatořečil Marii Markétu 13. května 1920; Pius XI. rozšířil svátek Božského Srdce na celou Církev; Pius XII. vyhlásil znovu poselství z Paray ve své slavné encyklice Haurietis aquas a Pavel VI. o ní hovoří v jednom ze svých apoštolských listů.

Jan Pavel II. v Paray-le-Monial v roce 1986

Papež Jan Pavel II. byl zvolen papežem na svátek Markéty Marie 16. října 1978 a několikrát navštívil Paray. Jako biskup 17. října 1965, ale především 5. října 1986 přichází do Paray jako první papež vůbec. 22. července 1990 u příležitosti 300. výročí smrti Markéty Marie posílá biskupovi v Autunu, mons. Séguimu, vlastnoruční list.

A dnes?

Od všeobecného zmatku v roce 1789, který vzešel z odmítnutí poselství Ježíšova Srdce, uplynulo mnoho času. Ježíšovo Srdce nechtělo zaplavit svět lidskou krví, ale krví své lásky.

Pochopila konečně Církev a lidstvo tuto lekci? Když se podíváme na strašné a trvalé tragédie 20. století od první světové války až po atentáty 11. září 2001 a 11. března 2004, zdá se, že ne. Ani Neposkvrněné Mariino Srdce, které se mezitím zjevilo jako by v týlu zjevení v Paray v roce 1917 ve Fatimě, nestačilo. Proto říká Jan Pavel II. v Paray naléhavě: „Svět potřebuje Srdce Ježíšovo více než jindy!“ Je to jako ozvěna stížnosti z Písma svatého, která se později stala stížností Je-

žíšovou: *Srdce mi potupou puká, jsem jako ochrnutý. Na soucit jsem čekal, ale marně, na ty, kdo by mě potěšili, ale nenašel se nikdo* (Ž 69, 21). „Odkud přišly tyto rány, které probodly tvé ruce?“ – volá Zachariáš. „Obdržel jsem je v domě těch, kteří mě milují.“ A v liturgii

v impropriích Velkého pátku stojí: „Lide můj, co jsem ti učinil? Proč se mnou zacházíš tak krutě? Obdaril jsem tě dary lásky, a ty jsi odpověděl potupou a ranami.“ Je to vzdálený poukaz na stížnost na kříži: „Žízním“ (plenu touhou být milován).

Je svět odsouzený? Jestliže ano, pak by to bylo potvrzení, že stále ještě nepochopil nic z poselství lásky: je třeba uznat její nekonečnost, zatímco Marie Markéta obdržela za nás odpověď důvěry a naděje: „Pochop, moje dcero, čím více se díváš do své nicoty, tím více se bude moje velikost snižovat, aby tě našla.“

Zakončeme slovy kardinála Daniélou: „Svědectví velké mystičky, pravé charismatičky, je stále plně života, protože to, co přichází od Boha, nikdy nestárne. Srdce je člověk ve své hloubce. Dnešní člověk se musí vrátit ke svému srdci. V srdci jsou všechny poklady moudrosti a vědění. Jen v Kristově Srdci se odhalují tajemství srdce ve vši plnosti. ON je »Králem a středem všech srdcí«. Proto je poselství Markéty Marie aktuálnější než všechna poselství, protože »Ježíšovo poselství je syntézou celého náboženství« (Pius XI.).“

*Bernard Balayan
z Kongregace Kristova Srdce
pro civilizaci lásky*

*Z Maria Heute 404-405/2004
přeložil-lš*

Učte se ode mne (Mt 11,29)

Evangelium nás vyzývá, abychom se učili od našeho Pána Ježíše Krista. Tak může každý vést skutečně nový život, který je osvícován Boží přítomností.

BÝT KŘESŤANEM

Existuje základní otázka, kterou si jako křesťané musíme položit s veškerou vážností: Jsem opravdu křesťanem? Když se podíváme na prvotní církev, na život křesťanů v různých stolecích, pak je nám zřejmé, že život křesťanů především v západním světě je velice silně ovlivněn duchem světa.

Víme přesně, že nestačí být pokřtěn a říkat: ‚Pane, Pane‘, abychom se dostali do nebeského království (srov. Mt 7,21). Rozhodující je konat vůli Boží,

abychom se mu den co den líbili. To představuje pravou metamorfózu, která někdy trvá celá léta. Být křesťanem znamená rozhodnout se k následování Krista, vykročit na cestu svatosti, a přitom dát světu to, co mu náleží (srov. Mk 12,17). Není možno sloužit současně dvěma pánům, Bohu a mamonu (srov. Mt 6,24). Přátelství se světem je nepřátelství s Bohem“ (srov. Jan 4,4). Toto Pánovo učení se potvrzuje stále znovu a my musíme provádět vážné zpytování svědomí a zvažovat, do jaké míry patří náš život Bohu nebo světu.

Jsme autentičtí křesťané? Nebo jsme vlažní, které Bůh zavrhuje (srov. Zj 3,16)? Jsme věřící, jejichž srdce je rozděleno mezi Boha a svět (srov. Jak 1,8), nebo jsme dokonce na nejlepší cestě vzdálit se daleko od Pána? Pro křesťany existuje trvalé nebezpečí, že se stanou pohany a mno-

zí se již dali okouzlit. Někteří, aniž to vědí, jsou v procesu, který stojí proti Bohu a veškeré svatosti tím, že se stali přívrženci různých filozofií nebo falešných náboženských přesvědčení. Proto musí člověk, a zvláště křesťan, vstoupit do Ježíšovy školy a dát se od něho vést.

ROZJÍMAT O JEŽÍŠOVĚ ŽIVOTĚ

Ježíš, Boží Syn, je náš dokonalý vzor. O něm musíme rozjímat. Svým životem nám ukazuje cestu. On je Cesta, která vede k nebi. Musíme ho vytrvale následovat a nedát se unavit neúspěchy, zkouškami, které nám připravuje život nebo Boží nepřátelé, kteří se vytrvale staví proti věrným věřícím. Všechno pomine, věčnost zůstane.

Co se děje v St-Pölten?

O kněžském semináři v dolnorakouské diecézi St-Pölten jsme vícekrát psali v našem časopise a uváděli jsme, že tato diecéze má nejen dostatek povolání, ale každoročně také největší počet novokněží. Diecézní biskup Kurt Krenn patří k velmi vzdělaným, zbožným a svědomitým pastýřům, věrným do důsledku Svatému otci. Pro svou pravověrnost je už dlouhou dobu solí v oku pokrokářských katolíků i duchovních a terčem častých útoků liberálního tisku. Ti všichni usilují již řadu let o to, odstranit nějakým způsobem tohoto nepohodlného biskupa. Znamý publicista Feichtelbauer mu již v roce 1999 předpovídal, že bude muset brzy opustit svou diecézi, protože jeho kurs „není vhodný pro budoucnost církve.“ Dokonce mu už našel místo v římské kurii: Měl dávno nahradit kardinála Laghiho, prefekta Kongregace pro vzdělávání. Zatím však se žádná taková předpověď nesplnila.

Tentokrát jsou si dotyčná média jista, že Krennovy dny v St-Pölten jsou sečteny. V jeho vzorném semináři byl podle médií odhalen obrovský sexuální skandál, který prý nezodpovědný diecézní biskup zlehčuje a zakrývá. Do skandálu je přímo zapojeno samo vedení semináře.

Co se stalo?

Vedení seminární knihovny zjistilo 27. listopadu 2003, že někdo zneužil internet na svém počítači a stáhl velké množství snímků dětské pornografie, což je v Rakousku trestný čin. Již 1. pro-

since začala policie případ vyšetřovat na žádost biskupa Krenna. Policie zjistila, že pachatelem je 33letý seminarista M. L. polského původu. Tento seminarista také pořídil dvojsmyslné digitální fotografie, které mají kompromitovat ředitele semináře z homosexuálního chování vůči seminaristům. Rektor semináře Ulrich Küchl obvinění odmítl, ale pro uklidnění situace a usnadnění vyšetřování ze svého úřadu odstoupil. Případ vyšetřuje také vnitrodiecézní komise jmenovaná biskupem Krennem.

Média ihned napadla biskupa Krenna, ale bohužel zcela nekriticky a zaujatě se vyslovili k případu také někteří představitelé rakouské církve. Zvláště nezapomenutelné bylo vystoupení Ericha Leichtenbergera, který je vedoucí tiskového střediska rakouské biskupské konference, nikoliv však její mluvčí.

Policejní prezident Franz Pucher potvrdil, že policie vyšetřuje případ na přímou a bezprostřední žádost biskupa. Biskup Krenn do vyšetřování nijak nezasahoval a neintervenoval. Rovněž státní zástupce Nemeč potvrdil, že biskup ani seminář nic nezatajují a nezadržují.

Biskup Krenn prohlásil v Sonntags Rundschau, že celou záležitost chápe jako **další pokus stávajícího biskupa odstřílit**. Podle něho se jeho protivníci hluboce mýlí. Biskup Krenn není hlupák a má zcela čisté svědomí. Nezříká se odpovědnosti, ale rozhodně nejednal nijak nedba-

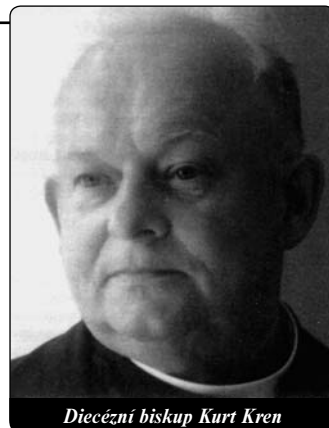
le. O svých spolubratřích biskupech prohlásil s politováním, že se k případu vyjadřují, a přitom se v něm nevyznají.

O mnoha komentářích katolických představitelů je možno prohlásit, že jsou snad dobře míněné, ale poznamenané nedostatkem důkladných znalostí o podstatě případu a nejednou také zaujatostí, kterou přejímají z lidské slabosti od nepřátelsky laděných sekulárních sdělovacích prostředků.

Ke kompromitujícím fotografiím můžeme poznamenat jen tolik, že k digitálnímu fotoaparátu je možno obdržet programové vybavení, pomocí kterého si můžete zhotovit „dokumentární fotografie“, jak strkáte svou hlavu do tlamy žraloka.

Zdá se však, že celá záležitost se rychle vyjasní. Svatý otec jmenoval apoštolského vizitátora, kterým je rakouský biskup Küng. Mluvčí Svatého stolce zdůraznil, že nejde o vizitaci právní, ale pastorační, která má záležitost objasnit. Mezitím zmíněný polský seminarista podal písemné přisežné prohlášení, že na oslavě, na které on sám pořídil snímky, vůbec nedošlo k ničemu nepřístojnému, o čem hovoří sekulární média. K dispozici jsou i další svědectví.

Wolfgang Rothe, zástupce rektora, ve svém osobním prohlášení odmítl všechna obvinění o morálním pochybení. Pokud jde o kompromitující fotografie, prohlásil, že k žádnému chování, které digitální snímky podivně naznač-

Diecézní biskup Kurt Krenn

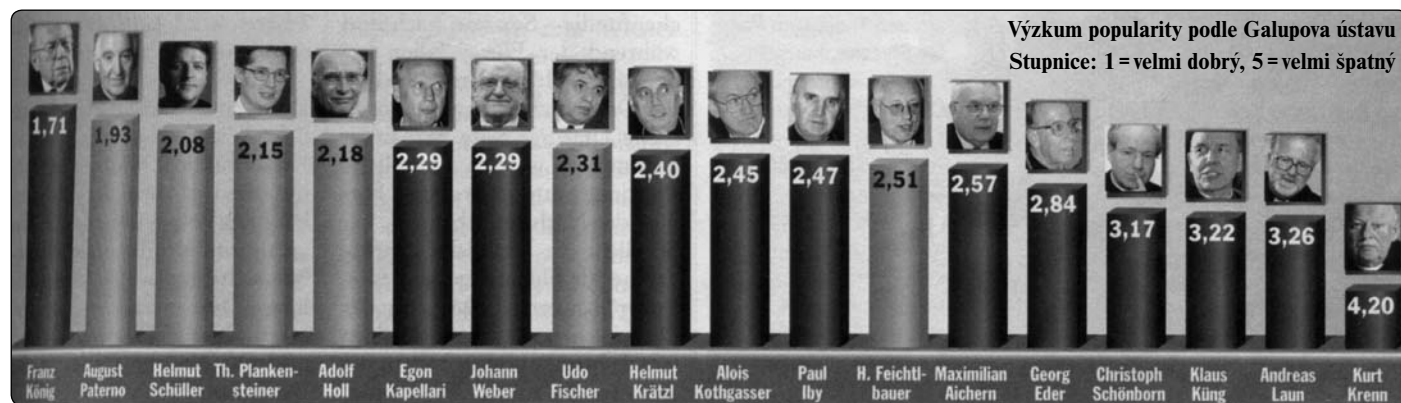
ji, nikdy nedošlo, což je možno svědecky doložit. Prohlásil, že po skončení vnitrocírkevního šetření podá patričnou žalobu u civilního soudu.

Wolfgang Rothe prohlásil: „Protože současná kampaň má svůj zdroj prokazatelně v církevních kruzích v St-Pölten, které opakovaně podaly důkaz o svém odmítavém postoji k diecéznímu biskupovi, je možno soudit, že se hledá »oběť«, aby byl diecézní biskup opět přiveden do nesnázi. Chtěl bych se připojit k tomu, co mi nejdůstojnější pan biskup opakovaně řekl: »Kéž opět zvítězí pravda a spravedlnost!«“

Tyto informace zveřejňujeme také jako výzvu k modlitbám za posilu nevinně pronásledovaných, osvěceni nevědomých a zaslepených a za vítězství pravdy a spravedlnosti.

-lš-

Pozn.red.: Po uzávěrce jsme dostali několik důležitých zpráv, které svědčí o snahách i podvodem dosáhnout odstranění biskupa, který je mnohým nepohodlný, protože je pravověrný, zbožný a věrný papeži. Kdo stojí u nás za proticírkevní kampaní v českých médiích? Nové zprávy uveřejníme v příštím čísle.

J. Karas: Volby byly referendem o ochraně života

Rozhovor s poslancem Jiřím Karasem pro časopis Světlo

Pane poslanče, co říkáte výsledku voleb do Evropského parlamentu?

Především bych chtěl poděkovat všem, kteří šli k volbám a podpořili křesťanskou zásadu ochrany lidského života. Myslím, že těch více než 22 tisíc preferenčních hlasů, které mi svěřili, hovoří jasně. A řekl bych, že tyto volby do Evropského parlamentu byly svým způsobem referendem o potratu, o eutanazii, o klonování a o registrovaném partnerství. Škoda, že na naši stranu vyšly jen dva mandáty, ale chci doufat, že naši zvolení poslanci budou v EP důsledně chránit lidský život od početí do přirozené smrti.

Neobáváte se, že aktivity ve prospěch ochrany života v tuzemsku poněkud ochabnou?

Nebojím se toho, protože široce nastartovanou a velice nadějnou diskusi o těchto problémech není možné jen tak umlčet. Bude také pokračovat příprava takových legislativních úprav, které by násilné potraty omezily na co možná nejnížší míru. Chystám další variantu úpravy interrupčního zákona a podání k Ústavnímu soudu, kterým by tento zákon měl být prohlášen za neústavní. Velmi však apeluji na čtenáře Světla i na všechny křesťany v České republice, aby byli aktivní a neustávali v podpoře ochrany života.

Podarilo se vám vyvolat změnu v řízení provozu ve svatovítské katedrále. V čem vám vadil přístup pořadatelů?

Nedokázali zajistit důstojnost a posvátnost tohoto místa. V katedrále se fotografovalo, svačilo, pospávalo a pořadatelé neupozorňovali turisty ani

na nutnost sejmutí pokrývky hlavy. Dlouhodobě byla s tímto stavem nespokojena i prezidentská kancelář. A nestěžovali si jen čeští občané, ale i zahraniční návštěvníci. Například na naše krajany z USA působila návštěva katedrály jako šok.

Věříte, že nová pořadatelská firma obnoví důstojnost v katedrále?

Je nezbytné, aby službu konali lidé, kteří mají k tomuto místu vztah především jako ke chrámu Páně. Těžko by mohli někoho vést k úctě, kterou sami necítí. Už několikrát jsem navrhoval, aby správa chrámu byla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

zcela jedinečné, neopakovatelné. A jak říká Žalmista, právě těm, které miluje, sdělil svá přikázání, protože ta jsou pro ně nikoliv omezením, ale světlem a požehnáním. „Blaze těm, kdo dbají na jeho přikázání a hledají ho celým srdcem.“

Platí-li to pro celý lidský život, tím více to platí pro tu oblast, která je přímo vyhrazena pro osobní a bezprostřední styk s Bohem, a tou je bohoslužba. Kde více by měl člověk hledat zalíbení v Bohu a jeho přikázáních než v liturgii. V tom, co se líbí většině, není ani nejmenší záruka, že se to líbí Bohu. Jestliže chrámem hřmí potlesk, vůbec to neznámá, že jásají i nebesa. To, co od nás Bůh očekává, není naše sebeděkování, ale pokora srdce. Nevidí-li Bůh naše pokorné a upřímné srdce, jsme mu, jak říká prorok, na obtíž: „Že se mi chodíte ukazovat!“ Cílem liturgie není uspokojit většinu, ale přinést Oběť chvály, a tou je jediný Beránek.

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Opět vás volám: Buďte otevřené mým poselstvím! Přeji si, děti moje, přiblížit vás všechny mému Synu Ježíši, proto se modlete a postěte.

Zejména vás zvu, abyste se modlily na mé úmysly, abych vás mohla představit svému Synu Ježíšovi, a On přetvoří vaše srdce a otevře je lásce.

Když budete mít lásku v srdci, zavládne ve vás mír. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 7. 2004

navrácena Církvi a pořadatelkou službu zajišťovali řeholníci. Ti by to jistě chápali jako poslání a udělali vše pro obnovu duchovní velikosti katedrály i křesťanství jako takového. Ale ať už bude provoz v katedrále řídit kdokoliv, další vývoj je třeba pečlivě sledovat. A pokud by dále docházelo k projevům neúcty či urážlivého chování vůči tomuto místu, pak by mělo být nejen právem, ale i povinností každé-

ho věřícího člověka na to slušným způsobem upozornit a důsledně požadovat nápravu.

Proč jste požádal i o zrušení vstupného do katedrály?

Napadlo mě to při čtení dopisu našich exulantů a krajanů z USA, kteří nedávno vykonali do svatovítské katedrály pouť. Chtěli se zde pomodlit a navštívit svatováclavskou kapli. Museli zaplatit vstupné 220 korun jako řadoví turisté a pořadatelé jim nejen neumožnili vstup do kaple, ale dokonce jim zakázali zpívat svatováclavský chorál na jejím prahu. A to s tvrzením, že katedrála je veřejná budova, která patří všemu lidu a ne Církvi. Proto jsem požádal prezidenta republiky, aby věřící, kteří se jdou do chrámu pomodlit nebo na mši svatou, neplatili žádné vstupné.

Jaký je vývoj v kauze urážlivé publikace „Život Ježíše“?

Vydavatelé knihy Jan Eisler a Pavel Nýč mě zažalovali, že jsem se článkem v Lidových novinách provinil proti ochraně jejich osobnosti. Tvrdí, že jsem je poškodil, když jsem za motiv vydání této urážlivé knihy označil vítězství touhy po zisku nad slušností. Tak mi zřejmě chtějí oplatit, že jsem dal podnět k prošetření, zda jimi vydaná publikace nesplňuje kvalifikaci trestného činu hanobení náboženského přesvědčení skupiny občanů. Stání u Krajského soudu v Brně proběhne v pondělí 9. srpna ve 13 hodin.

Ptal se Ferdinand Peroutka

Církev a antisemitismus (3)

Lži a pomluvy – obdiv a vděčnost

Otázka spojená s údajným antisemitismem církve se objevuje prakticky až po skončení 2. světové války v podobě obvinění Pia XII. Vytyká se mu údajná lhostejnost vůči tragédii genocidy židovského národa. Neříká náhodou, že toto téma, které se objevuje v médiích již více než čtyřicet let, vyplouvá na povrch právě nyní, kdy se schyluje ke konci beatifikační proces velkého papeže z dob války. Některé pamflety píšou o Piu XII. dokonce jako o „Hitlerově papeži“ (srov. kniha amerického autora Johna Cornwella *Hitler's Pope* (Hitlerův papež), která vyšla i v polštině).

Velká většina publikací obviňujících papeže z mlčení k masovému vyvražďování Židů německými nacisty má málo společného se skutečností a s elementární snahou dopátrat se pravdy. Pravda o Piu XII. byla známá už dávno, a to i mezi představiteli židovské společnosti. Golda Meirová, která zastávala v 50. letech úřad izraelského premiéra, nazvala Pia XII. člověkem, kterému Židé vděčí za velmi mnoho. První židovský rabin v Římě Zoli konvertoval po skončení války ke katolicismu a jako výraz hluboké vděčnosti za papežův postoj k Židům přijal při křtu jméno Evžen (křestní jméno Pia XII.). Představitelé italských Židů krátce po skončení světového konfliktu napsali na pamětní tabuli v římském Muzeu osvobození tato slova: *Sjezd delegátů italských židovských jednot, který se konal v Římě poprvé od skončení války, pocituje hlubokou povinnost vzdát hold Jeho Svatosti a vyjádřit pocitu vděčnosti všech Židů za důkazy lidského bratr-*

ství ze strany Církve v době pronásledování, kdy byl jejich život ohrožen nacistickým a hitlerovským barbarstvím.

Respekt k postojům papeže v době války vyslovily také známé osobnosti světového veřejného mínění. Britský maršál Montgomery (Angličan), velitel britských vojenských sil v době II. světové války, přiznal, že nad jeho lůžkem visí dva portréty: Churchila a Pia XII.

Pius XII. proti hitlerovské ideologii

Stojí za povšimnutí, že kardinál Evžen Pacelli, budoucí papež Pius XII., již jako státní sekretář ve Vatikánu a nuncius v Německu mnohokrát ještě před vypuknutím války veřejně vyjadřoval odsouzení německé ideologie. Pranyřoval její novopohanství. Příznačný byl jeho list kardinálu Schultemu do Kolína u příležitosti jeho 25. výročí biskupského svěcení. V listu z 19. března 1935 napsal na téma pohanského hnutí nacistů a jejich „pozitivního křesťanství“: *Jestliže povstanou falešní proroci nadutí Luciferovou pýchou a tvrdí, že přinášejí novou víru... jestliže jejich svatokrádežné a násilnické ruce sahají na to, co nám i světu zanechal ve Zjevení svatý Bůh v náboženství Ježíše Krista jako poslední poklad víry a života... jestliže se vyvíjí úsilí opíra-*

jí se o klamně tvrzení, že mezi věrností Kristově Církvi a věrností pozemské vlasti je rozpor,... pak udeřila hodina, kdy biskup, který je pastýřem a nikoliv „najatým za mzdu“ (Jan 10,13), musí z moci svého úřadu a přísahy, kterou je svázán ode dne svěcení s dušemi sobě svěřenými, pozvednout svůj hlas a beze strachu neúprosně opakovat to, co pověděl Apoštol národů před synedriem: „Posuďte sami, zda se sluší více poslouchat vás než Boha“.

Není možno rovněž přehlédnout velký podíl kardinála Pacelliho na vzniku encykliky *Mit brennender Sorge*, která oficiálně odsuzuje národně-socialistickou ideologii. Někteří badatelé tvrdí, že tehdejší státní sekretář Pia XI. byl jejím faktickým autorem. Svým postojům zůstal kardinál Pacelli věrný také po svém zvolení na Petrův stolec. Dal tomu výraz ve své programové encyklice *Summi pontificatus*, zveřejněné 20. října 1939, tedy v době, kdy už začala válka, jejíž propuknutí umožnil pakt mezi III. říší a SSSR a která měla za následek mučednictví mnoha národů Střední a Východní Evropy a v dalším důsledku i holocaust. V této souvislosti je třeba citovat slova encykliky: *Všichni přece vidí působení lživých hesel a doktrín, které buďto popírají, že pravda křesťanské víry má výkupnou moc, nebo nedovolují, aby*

tato pravda byla uvedena do lidského života. Jejich bezbožnost dosahuje takového stupně, že nejen rozbíjejí desky nejvyšších Božích přikázání, ale na jejich místo dosazují jiná životní pravidla, která jsou popřením základních principů morální nauky, která byla zjevena na hoře Sinaj, i božského dechu, který plyne z kříže Kristova i z jeho slov vyhlášených na Hoře. Je všeobecně známo, a je to velmi bolestné, že setba těchto bludů již u mnoha lidí přinesla vražděné plody.

Tito lidé se pokládali za Kristovy vyznavače a vyvolené, dokud prožívali dny pokoje a bezpečí. Byli to však křesťané jen podle jména. Jakmile bylo třeba projevit sílu vůči tvrdě přesile, když bylo třeba bojovat a snášet skryté i otevřené útoky, zachovali se bojácně, zbaběle a neschopně. Ze strachu před oběťmi, ke kterým jsou zavázáni svým náboženstvím, nemají odvahy kráčet ve zkrvavených stopách Božského Vykupitele.

Všimněme si, že v tomto úryvku Pius XII. odsoudil ideologii nacistů o potřebě odhodit Starý zákon jako „židovský výmysl“. Papež potvrdil víru Církve v božskou inspiraci Starého zákona (zvláště Mojžíšova zákona), který předpovídal přechod Vykupitele. Pius XII. předvídal pozdější obvinění poukazující na „křesťanské kořeny“ nacismu a ukázal v citovaném fragmentu, že atmosféra, která přála rozvoji nacistické ideologie, byla slabá víra, jak se projevovala ve společenském životě. **Klima, které podporuje šířit klamná hesla, spočívá ve vlažné víře, která je vyjádřena slovy: Jsem katolíkem, ale... ať se církev neplete do politiky. To jsou oni křesťané podle jména, o kterých píše Pius XII.**

Charakteristická je podobnost encykliky *Mit*

brennender Sorge Pia XI. a encykliky *Summi pontificatus* Pia XII. Stačí si všimnout úryvku, ve kterém Pius XII. poukazuje na hlubokou příčinu zla, které nejenže přineslo válku, ale také teorii o „nadledech“ a „podlidech“ odsouzených k záhubě, a tedy teorii, která je na hony vzdálena pravdě o bratrství všech lidí, děti společného Otce: *Současní lidé, ctihodní bratři, přidávají nové bludy k falešným doktrínám minulosti, vytvořili světový názor tak krajně se přičící přirozenosti věcí, že přirozeným důsledkem může být jen zmatek a zničení. Do popředí vystupuje skutečnost, že nejhlubší a poslední příčinou zla, které sužuje dnešní společnost, je popření a zavržení jednotné a pro všechny společné normy správných obyčejů jak v soukromém životě jednotlivých lidí, tak ve vztazích státních a mezistátních, jmenovitě přirozený zákon, který byl znevážen a zapomenut. A tento zákon má přece za svůj základ samého Boha, všemohoucího Stvořitele a Otce nás všech a současně nejvyššího a nejdokonalejšího Zákonodárce a nejspravedlivějšího Soudce lidských skutků.*

Podle názoru Pia XII. je jediným lékem pouze přirozený zákon (vložený do srdce každého člověka jeho Stvořitelem), který nerozlišuje morálku pánů či morálku árijců od morálky židovských či slovanských „podlidů“. *Neboť, ctihodní bratři, nezbytnou podmínkou pro vznik trvalých harmonických vztahů, vzájemného porozumění a plodného přátelství mezi národy je jasné uznání a zachování zásad a norem přirozeného zákona jako regulátoru normálního rozvoje i dění. Tyto zákony ovšem nařizují respektování práva každého národa na svobodu a nezávislost a na život a možnost civilizačního rozvoje; ukládají také věrné dodržování dohod uzavřených a sankcionovaných ve shodě s mezinárodním právem* – psal Pius XII. v říjnu 1939, v době, kdy Říše a Sovětský svaz odsoudily společně na smrt polský národ spolu s náro-

dy pobaltskými na začátku války, která měla přinést zločinný pokus „konečného vyřešení židovské otázky“.

Nikoliv slova, ale činy

Autoři opakovaně se objevujícího obvinění Pia XII. z „mlčení“, pokud jde o hitlerovské vraždění Židů, nejenže nechávají zcela stranou rozhodný papežův odsuzující postoj (v tomto směru odpovídající učitelstvímu úřadu Církve) vůči novopohanské ideologii nacismu, ale vycházejí vůbec ze zcela chybných premis. Předpokládají totiž, že papež měl co do činění s mocí řízenou lidmi, pro které má papežův hlas váhu neoblomné autority, kteří dbají na učení Petrova nástupce a podle papežova slova jsou připraveni buďto zvrátit zločinný záměr „konečného řešení židovské otázky“, nebo ho podpořit. Ovšem 40. léta dvacátého století nejsou středověk, kdy papežův hlas přiměl císaře konat pokání a celá království odkládala své spory, či se vydala na křížové výpravy. To už není ta doba, ani ti vládcové, ani ta společnost. Toho si byl Pius XII. vědom na počátku 2. světové války již v citované encyklice: *Lidé doby, o kterých jsme výše mluvili, měli něco, co dnešní lidé nemají. Měli totiž v mysli a v duši živé vědomí rozdílu mezi tím, co je slušné a správné a co je neslušné a nesprávné, co je dovolené a co je zakázané, a to velice ulehčovalo možnost shody a porozumění, brzdilo to rozbouřenou žádostivost a otevíralo bezpečnou cestu čestné úmluvě v případě sporu.*

Mimoto protest, pokud neměl být pouhou deklarací, musel by především přinést obětem pomoc. Zatím však existoval vážný precedens, který svědčil o tom, jak reaguje nacistická Třetí říše na protesty katolických biskupů, pokud jde o pronásledování Židů. 26. července byl čten z katedr pastýřský list holandských biskupů, vyjadřující protest proti pronásledování Židů. Reakci

hitlerovského státu bylo zvýšení deportací Židů do koncentračních táborů (v jedné z nich se ocitla sv. Edit Steinová, která zahynula v Osvětimi).

Pius XII. vyslovoval své protesty vůči pronásledování všech národů v Třetí říši (mezi „podlidů“ patřili pro ně nejen Židé, ale

také Slované a cikáni), kteří byli rovněž masově likvidováni v koncentračních táborech. 2. června 1943 v promluvě ke kardinálům papež řekl: *Nedivte se, ctihodní bratři a drazí synové, že odpovídáme s obzvláště velkou starostlivostí na prosby těch, kteří se na nás obracejí a mají oči plné prosebného neklidu, protože jsou vystaveni kvůli své národnosti nebo rase ještě větším tragédiím a nevýslovnému utrpení a někdy nucené likvidaci. Kéž vládcové národů nezapomínají, abych použil Písma svatého, že ten, kdo nosí meč, nemůže rozhodovat o životě a smrti lidí jinak než podle zákona Božího, od něhož pochází všechna moc.*

Pokud jde o otázku eventuelních protestů církve proti nacistickým zločinům, potvrdil Robert Kemper, americký delegát pro tribunál nacistických zločinů v Norimberku: *Jakýkoliv pokus církevní propagandy proti hitlerovské říši byl by nejen pokusem o sebevraždu, jak potvrdil Rosenberg, ale tím více by uspěl exekuce ještě většího počtu Židů a kněží.*

Nechybí svědectví o nepřátelství nacistů vůči katolické církvi během 2. světové války. Uvedeme zde jedno z nich. Martin Bormann, Hitlerova pravá ruka, adresoval v roce 1942 velitelům administrativních okruhů oběžník, ve kterém čteme: *Koncepce národních socialistů a křesťanstva jsou neslučitelné. Křesťanské církve stavějí na lidské ignoranci a snaží se udržovat lidi v nevědomosti v co nejširším prostředí, protože vědí, že jen tak mohou udržet svou nadvládu. Národní socialismus se opírá naopak o vědecké základy... Je třeba eliminovat všechny struktury, které by mohly jakýmkoliv způsobem působit na lidi a mohly by ztěžovat nebo dokonce oslabit vliv, jaký musí vyvíjet výlučně Vůdce pomocí národně socialistické strany.*

V této situaci zvolil Pius XII. cestu evangelia: Po ovoci jejich poznáte je. Nemluvil, ale konal. Vatikánské archivy jsou plné svědectví o pomoci, jakou apoštolské nunciatury a jiná papežská diplomatická zastupitelstva poskytla Židům v takových zemích jako Maďarsko, Slovensko, Rumunsko či Turecko. Počínaje intervencí u místních úřadů a pomocí emigrantům konče pomáhala církev Židům ohroženým v emigraci. Sloužily k tomu falešné dokumenty a výpisy z matrik křtů. Židovský historik Emil Pinchas Lapide jednoznačně potvrzuje: *Pius XII. a Apoštolský stolec, nunciové a celá církev zachránili od jisté smrti během 2. světové války 700-850 tisíc Židů* (srov. týdeník *Niedzela* z 29. března 1998).

Vědeckost těch, kteří přežili

Byla si toho vědoma největší židovská střediska a organizace. 9. srpna 1944 apoštolský delegát v Maďarsku informoval Vatikán, že největší organizace sdružující americké Židy – Amerika Jewish Committee a Committee to save the Jews of Europe – vyslovila papeži Piu XII. hlubokou vědeckost

za jeho angažovanost v záchraně Židů v Maďarsku.

O rok dříve v únoru 1943 napsal arcibiskup Cassulo, apoštolský nuncius v Rumunsku, do Vatikánu. *Vůdce izraelské jednoty v Rumunsku... přišel již dvakrát, aby mi poděkoval za ochranu, jakou Apoštolský stolec zahrnul jeho souvěrce. Prosil mě, abych předal Svatému otci výraz vděčnosti od celého společenství za oporu, kterou v těch těžkých dobách našlo v nunciatuře. Ve stejné době informoval představitel Vatikánu v Chorvatsku, že rabín Záhrbeu mě prosil, abych vyjádřil nejupřímnější poděkování Apoštolskému stolci na účinnou pomoc při přepravě skupiny židovských dětí.*

V podobném duchu se nese list apoštolského delegáta z Turecka (byl jím pozdější papež Jan XXIII.), který 22. května předal papeži poděkování židovské obce za „úspěšný výsledek intervence ve věci Židů ze Slovenska“.

Herzog, velký rabín Jeruzaléma, v dopise adresovaném Piu XII. ze dne 19. července 1943 děkuje Svatému otci za úsilí, které „vyvolalo pocity vděčnosti v srdcích milionů lidí“. Tentýž rabín 22. listopadu vyslovil papeži *svoje nejsrdečnější poděkování a vysoké ocenění za postoj, který byl tak nakloněn Izraeli, i za tak velmi cennou pomoc, kterou katolická církev poskytla židovskému národu ve chvílích nebezpečí.*

Zasloužil by si taková poděkování „Hitlerův papež“, „papež, který mlčel“, nebo to byl papež, který prokazoval dobro navzdory všem těžkostem?

Pramen: *P. Blet, Pius XII. i druga wojna światowa w tajnych archiwach watykańskich, Katowice 2000 s. 215–300.*

Z Miłujcie się 3/2004 přeložil-lš

(Redakce upozorňuje na knihu **Pius XII. a druhá světová válka ve světle vatikánských archivů**. Vydalo ji nakladatelství Matice cyrilometodějské v Olomouci, 336 str., 298 Kč.)

Znovu objevit poslušnost

K Instrukci *Redemptionis Sacramentum*

S datem 25. března zveřejnila Kongregace pro bohoslužbu a svátosti v Římě z pověření papeže instrukci *Redemptionis Sacramentum* (Svátost vykoupení). Jak uvádí podtitul, pojednává dokument o „některých věcech týkajících se nejsvětější Eucharistie, které je třeba dodržovat, a o jiných, kterých je třeba se vystříhat.“

Adresáty jsou „biskupové, kněží, jáhni, ale také věřící laici; kongregace jim předkládá instrukci, „aby ji každý podle svého úřadu a svých možností uvedl do života.“

Instrukce je jedním z opatření, jimiž chce Jan Pavel II. odpomoci *nesprávnostem*, ke kterým došlo především v letech koncilní liturgické reformy (srov. EE 52).

„To, co je v instrukci obsaženo, je třeba číst v návaznosti na encykliku *Ecclesia de Eucharistia*.“ (RS 2)

V encyklice *Ecclesia de Eucharistia* vyhláší papež na základě Božího slova a učení Církve, co to Eucharistie je, její podstatu. Eucharistická pravda je tu uvedena na světlo ve svých pravých dimenzích. Encyklika klade zvláště důraz na význam Eucharistie pro život, výstavbu a společenství Církve. „Z podstaty Eucharistie vycházejí také normy pro to, jak s ní zacházet. Doufám, že tato má encyklika účinně přispěje k tomu, aby byly rozptýleny stíny nepřijatelných učení a praktik a aby Eucharistie i nadále zářila plným jasnem svého tajemství“ (EE 10).

Encyklika upozorňuje na *nesprávnosti*, které je třeba odstranit: „Existují bohužel místa, kde se téměř úplně pouští od kultu eucharistického klanění. K tomu přistupují v té či oné souvislosti zlořády, které přispívají k zatemnění katolické víry a katolického učení o této podivuhodné svátosti. Objevuje se někdy znač-

ně zkrácené chápání eucharistického tajemství. To bývá zbaveno své obětí hodnoty a bývá chápáno tak, jako by nemělo jiný smysl a hodnotu než společné bratrské setkání. Navíc se zatemňuje nezbytnost služebného kněžství, založeného na apoštolské posloupnosti, a svátostný charakter Eucharistie je redukován jen na působení v rámci hlásání. Z toho tu a tam vycházejí ekumenické iniciativy, které jsou sice dobře míněny, ale vedou k eucharistickým praktikám, které odporují kázni, jakou Církev vyjadřuje svou víru (EE 10).

V encyklice *Ecclesia de Eucharistia* volá papež k zachování eucharistických norem a k „znovuobjevení poslušnosti“:

„Považuji proto za svou povinnost vyslovit naléhavou výzvu, aby se při slavení Eucharistie věrně dodržovaly liturgické normy. Jsou totiž konkrétním vyjádřením autentické církevnosti Eucharistie, což je jejich nejhlubší smysl. Liturgie není nikdy soukromým vlastnictvím někoho, ani celebranta, ani společenství, v němž se tajemství slaví“ (EE 52).

Papež připomíná zlořády v kórické obci, které vedly k rozštěpení (*schismatu*) a k frakcím (*herézím*), proto je musel Pavel kárat ostrými slovy (srov. 1 Kor 11,17–34), a konstatuje: „I v naší době by mělo být znovu objeveno dodržování liturgických norem a chápáno jako odlesk a svědectví jedné, všeobecné církve, jež se zpřítomňu-

je v každém slavení Eucharistie“ (EE 52).

V encyklice *Ecclesia de Eucharistia* je tak popsán smysl a význam instrukce *Redemptionis Sacramentum*, která po ní následuje. Papež ji ohlásil spolu s výzvou k poslušnosti:

„Právě proto, aby se posílil tento hluboký smysl pro liturgické předpisy, požádal jsem příslušná dikasteria Římské kurie, aby k tomuto tak důležitému tématu připravila konkrétnější dokument s odkazy právního charakteru. Nikomu není dovoleno podceňovat tajemství svěřené do našich rukou: je příliš velké, než aby si někdo mohl dovolit zacházet s ním podle osobní z vůle, která by nerespektovala jeho posvátný charakter a univerzální dimenzi“ (EE 52).

Platné normy

Ve smyslu papežského požadavku předkládá instrukce platné normy a připomíná další ustanovení, která platné normy vysvětlují a doplňují (srov. RS 2). Děje se tak podle obsahových okruhů, kterých je sedm: I. Řízení svatých liturgií – II. Účast věřících laiků na slavení Eucharistie – III. Správné slavení mše svaté – IV. Uchovávaní Nejsvětější svátosti – V. Některé další aspekty týkající se Eucharistie (místo slavení, posvátné nádoby, liturgický oděv) – VI. Uchovávaní nejsvětější Eucharistie a její uctívání mimo mši svatou – VII. Mimořádné úkoly věřících laiků.

Pravá poslušnost – pravá svoboda

V úvodní části hovoří instrukce o pravé poslušnosti, kořenech

NOVÁ „PROROKYNĚ“

V oblasti Würzburgu se rozmáhá nová sekta „Univerzální život“, jejíž zakladatelkou je Gabriela Wittková, která prohlašuje, že dostává proroctví od Boha, resp. z onoho světa. Sekta se pokládá za jediné pravé náboženství a s agresivní útočností napadá všechna jiná náboženství. Také rozpoutala akci: „Památník milionům obětí církve“, jejímž mluvčím je Ralf Speis. Z prostředků sekty byly pořízeny velkoplošné plakáty, které se objevily na mnoha místech v Německu: „Vládo a národe, ušetřete si církev!“

a důsledcích nepořádků a o právu věřících na opravdu církevní liturgie:

„Zachovávání norem, které Církev stanovila, znamená uvést do souladu myšlení a slova, vnější jednání a smýšlení srdce“; pouhé vnější dodržování norem odporuje podstatě liturgie, „ve které chce Kristus shromáždit svou Církev, aby se s ním stala jedno tělo a jeden duch (srov. 3. euch. modlitbu). Vnější jednání musí být osvěcováno vírou a láskou, které nás sjednocují s Kristem. ... Slova a rity liturgie jsou totiž drahocenná, po staletí vyvrávající vyjádření Kristova smýšlení ... Když připodobníme svého ducha těmto slovům, pozvedáme své srdce k Pánu“ (RS 5).

Nepořádky přinášejí zatemnění pravé víry a katolické nauky o této obdivuhodné svátosti (RS 6); „svatá liturgie je přece co nejtěsněji spjata se základy nauky“ (EE 10).

Nepořádky mají často své kořeny ve falešném pojetí svobody. „Bůh nás neobdařil takovou iluzorní svobodou, ve které si můžeme dělat, co chceme, nýbrž takovou svobodou, ve které konáme, co je důstojné a správné“ (VS 35). A to platí jistě nejen pro ona přikázání, která přicházejí přímo do Boha, nýbrž také pro zákony, které promulgovala Církev...“ (RS 7).

Nepořádky spočívají často v neznalosti, „protože se odmítají ty věci, jejichž hlubší smysl nebyl pochopen a o jejichž stáří se neví.“ Liturgické modlitby a zpěvy jsou inspirovány Písmem svatým, „z nich získávají jednání a znamení svůj smysl“. Viditelná znamení, která svatá liturgie používá, aby jimi vyjádřila neviditelné Boží věci, „jsou zvolena Kristem nebo Církví“...

To všechno liturgické normy moudře chrání a uchovávají“ (RS 9). Naléhavým úkolem, jak odpomoci zlořádům, je „biblické a liturgické vzdělávání Božího lidu, od pastýřů až po věřící, aby byla víra a řád Církev správně představen a pocho-

pen“ (RS 170). Kde liturgická výchova sama nepomůže, mají pomoci jiná opatření: „Kde nepořádky přesto dále přetrvávají, musí být pro ochranu a zachování duchovního dobra a práv Církev použity všechny právoplatné prostředky“ (RS 170). V případě těžkých deliktů poukazuje instrukce na ustanovení Kodexu církevního práva.

„Každý katolík, ať už kněz, jáhen nebo laik, má právo stěžovat si na nepořádky v liturgii u diecézního biskupa nebo u příslušného ordináře, který je mu právně postaven naroveň, nebo přímo u Svatého stolce na základě papežova primátu. Je však přiměřeně obrátit se se stížností nejdříve na diecézního biskupa. Má se tak dít vždy v pravdě a v lásce“ (RS 184).

Tato úprava neříká v podstatě nic nového, nýbrž aplikuje kánon 1417 § 1 církevního zákoníku. Předpokládá to dobrou znalost věci, správný motiv a jednání podle pravidel bratrského napomenutí (srov. Mt 18,17 „Nejdříve mezi čtyřma očima...“).

Výzva nositelům úřadů

Nakonec se instrukce obrací naléhavě k pastýřům: „Při výkonu posvátné služby mají se biskupové, kněží a jáhni ptát svého svědomí na opravdovost a věrnost svého jednání, které vykonávají Kristovým jménem v Církvi při slavení svaté liturgie. Každý duchovní ať vážně zpytuje, zda dbá o věřící laiky, kteří jim svěřují sebe a své děti v přesvědčení, že vykonávají své úkoly, které chce Církev z Kristova pověření naplnit, a zda je skutečně plní pro věřící správným způsobem. Každý musí myslet stále na to, že je *služebníkem* posvátné liturgie“ (RS 186).

(Doslovné znění v českém pracovním překladu můžete získat na webových stránkách <http://www.res.catholica.cz>, nebo v našem internetovém vydání Světla: <http://www.maticecm.cz/svetlo>.)

To místo je svaté

Trávil jsem čas v katedrále. Ztišení k modlitbě ale moc nešlo. Rozhovor s Pánem se nedařil. Hlučný zájezd turistů si prohlížel pamětihodnosti chrámu a občas poslouchal průvodce. Vybavil se mi krásný zážitek před několika dny, kdy v koncertním sále zněla *Lužanská mše* Antonína Dvořáka. Jeden z posluchačů po koncertu prohlásil: *Hezké, ale moc vážné*. Pro mne to nebylo moc vážné, ale bylo mi líto, že ta mše nezní v chrámě při slavení liturgie. Tam by svou krásou pomáhala vnořit se do svatých tajemství, Gloria či Sanktus by strhovalo k modlitbě radostných chval a díky a Credo svou mohutností povzbuzovalo k vyznání, které nemůže končit, když slova doznějí.

Pomyslel jsem si: Je hezké otevřít srdce světu, brány chrámů pro turisty a duchovní hudbu nabídnout i těm, co na mši nechodí. Ale co oni z toho mají? Neděláme laciný výprodej? A jak že to po tom koncertě řekl jiný z posluchačů? *Byl to krásný kulturní zážitek*. Škoda, že jen *kulturní* a ne *duchovní*, že jde jen o setkání s krásou a ne s tím, který je Krása. Co se děje s duchovním rozměrem dnešního člověka?

Čím méně lidí chodí do kostela, tím častěji svět přebírá církevní slovník, aniž by rozuměl obsahu slov. *Křtí* se zvířata v ZOO, knihy i gramofonové desky či novější nosiče. Novináři *zpovídají* politiky. Nadřízené úřady *posvěti* rozhodnutí nižších. Některé zážitky prý stojí za *hřích*...

Jedni to svádějí na neznalost a nevzdělanost lidí, jiní dokonce na taktiku nepřátel náboženství, kteří chtějí přenesením náboženské terminologie do světské mluvy zastřít duchovní poklad skrytý za těmito slovy, podobně jako kdysi bojovníci proti náboženství zaváděli povinné občanské sňatky, vítání občánků místo křtu, pionýrské sliby místo prvního svátého přijímání, slavnostní předá-

vání občanských průkazů místo birmování a politické manifestace dostaly znaky liturgie i s ikonostasem „světců komunismu“ a plameny ohňů místo věčného světla. *Lidem prý jde o obřad a ne o Boha*, říkali. Neneseme však větší odpovědnost my, kterým se dostalo víry, když sami vyprazdňujeme náboženské pojmy nedůsledným životem, když svět nevyčte přítomnost Boha z našich skutků, když vcházíme do chrámu jako do krámu na nákup, či do kina na představení?

Neplatí i pro nás, co slyšel Mojžíš u Hořícího keře: *Stůj a zuj si opánky. Místo, na kterém stojíš, je svaté! Není zde Ten, před nímž poklekne každé koleno a každý jazyk bude velebit Boha?*

Kdyby turisté, kteří vstupují do našich chrámů, zde viděli méně poučných tabulí, ale zato věřící ponořené do hlubokého mlčení a prozářené radostí z přítomnosti Boha, jemuž naslouchají, měli by možnost nejen obdivovat kulturní památky, ale i zahlédnutí Boha, jehož záře se odráží na tváři těch, s nimiž On hovoří.

Navrátit smysl vyprázdněným náboženským pojmům nemohou lidé světa, ale jen ti, kterým bylo dáno poznání Boha.

+ Jan Graubner

NÁVRAT IKONY

Ikona Panny z Tivjínu se po 63 letech exilu vrátila z USA do St. Petrohradu. Tisíce věřících přijalo mariánský obraz, který se ve slavnostním procesí vrátil do katedrály. V roce 1949 vzal řížský arcibiskup ikonu do USA a prohlásil, že se smí vrátit teprve tehdy, až bude v Rusku zaručena úplná náboženská svoboda a budou opět zbudovány chrámy, které komunistická diktatura zbořila. Podle legendy namaloval Pannu z Tivjínu sám evangelista Lukáš. Patří k nejvýznamnějším pravoslavným ikonám a má Rusko chránit před nepřátelskými invazemi.

PAPEŽ PIUS XII. (26)

„Kardinál mi kromě toho jménem papeže zdůraznil, že oba musejí pokračovat a nic nezanedbat v hájení míru. Těmto mírovým snahám by se dostalo také uznání celého světa.“ Jakým mírovým snahám?

Italská vláda sdílela se Svatým stolicí názor, že Hitlerovy úmysly, teď tak zjevné, musejí být zastaveny. Za tím účelem musel Mussolini vysvětlit, že by Itálie v současné době nemohla splnit své spolkové závazky z ‚Ocelového paktu‘ z května 1939. Kromě toho bylo jeho úmyslem odradit Hitlera od jeho záměru, a to nespílitelně vysokými materiálními požadavky Itálie na Německo. Duce, kterého se určitě nedalo označit za muže poslušně následujícího papeže, stal se spolubojovníkem papeže za mír, aby získal čas.

Ve svém dopise Hitlerovi psal Mussolini 30. května 1939:

„Vůdce, už v jednom memorandu jsem von Ribbentropovi během schůzky v Miláně vložil důvody, proč Itálie potřebuje ještě tři roky období míru.“ Jako důvody duce mezi jiným uvedl: uklidnění Habeše, vojenská výstavba v Libyi a Albánii, přesunutí průmyslu z horní Itálie na Apeniny. Kromě toho Mussolini vysvětloval:

„Mírové období až do roku 1943 je nezbytné, aby se vztahy nejen mezi našimi vládami, nýbrž také mezi našimi národy prohloubily. Podstatný význam by pro to mělo i zlepšení vztahu mezi národním socialismem a katolickou církví. Toto zlepšení je ze strany Vatikánu jednoznačně vítáno.“

Potom ještě následovala telefonická zpráva Mussoliniho Hitlerovi 26. srpna 1939: „Vůdce, Itálie je chudá na suroviny a potřebuje ještě před vypuknutím ozbrojeného konfliktu ná-

sledující dodávky, aby mohla bojovat na vaší straně: 6 milionů tun uhlí, 3 miliony tun železa, 7 milionů tun minerálních olejů, niklu a mědi, ale především baterie protiletadlových děl.“

Bez těchto dodávek, jak bylo jasně řečeno, by fašistická Itálie toho dne, kdy Hitler vpochoďoval do Polska, nebyla schopna ani obsadit Maltu, ani udělat přípravy, aby Suezský kanál od Libye a Habeše sevřela do kleští, jak bylo oběma generalitami plánováno.

A Hitlerova odpověď? Žádné odvolání války. Pouze se zřekl se spojení. Berlín dal na srozuměnou, že i bez pomoci Itálie Německo zvítězí.

Ještě 31. srpna hlásil Pignatti z Vatikánu svému šéfovi Cianovi: „Mluvil jsem právě s hlavním státním sekretářem. Nacházel se na cestě do Castel Gandolfo k Jeho Svatosti. Kardinál chce papeži navrhnout, aby učinil přímý nátlak na Varšavu. Polsko by se mělo vzdát svého neprůchodného jednání. Žádná politická prestiž by teď neměla být více ceněna než udržení míru.“

Ale dříve než mohl papež vykonat nějaký ‚nátlak‘ na Varšavu, zatímco v Londýně panoval ještě názor, že bez Itálie by se Německo nepustilo do žádného válečného dobrodružství, nechal už Hitler přerušit telefonní kabely do Varšavy, takže se už Lipsky, polský velvyslanec v Berlíně, nemohl spojit se svou vládou, aby obdržel ještě zavčas před uplynutím ultimáta potřebná vyjednávací zplnomocnění. To už bylo 1. září 1939. Už byla válka. V zápase o válku nebo o mír prohrál Pius XII. s Hitlerem první kolo.

Druhé kolo mezi válečnými spiklenci a římským mírovým spiknutím trvalo sotva osm měsíců. Přesně od 3. září 1939 do 10. května 1940.

10. května 1940 se dává do pohybu západní fronta, začíná německá ofenzíva proti Francii, Belgii a Holandsku. Tímto datem končí ‚bílá válka‘.

Jako bílá válka se označovala ve Vatikánu ona fáze mezi Hitlerovým válečným tažením do Polska a tažením na Západ, během níž papež stále ještě věřil, že by mohl lokalizovat vzniklý konflikt. Konec konců – na obou stranách fronty na Rýnu existovaly stále ještě síly, které byly ochotné papeže podpořit tím, že by zase děla zastavily. Naléhavým úkolem papežské diplomacie bylo nutně vyhledat ochotu k míru v Německu, Itálii, Francii a Anglii, koordinovat své izolované akce k mírové ofenzívě.

Jedním z podniknutých pokusů byla akce Pétain. Maršál Pétain, hrdina od Verdunu, byl tehdy ještě francouzským velvyslancem v Madridu. Byl Vatikánu znám jako hluboce věřící katolík. Pétain by nebyl nepřístupný přání papeže vyjednávat. Španělský velvyslanec u Svatého stolce, Don José de Janguas, se ujal úkolu zprostředkovatele. Partnery v rozhovorech byli z německé strany velvyslanec von Bergen ve vile Bonaparte, z francouzské strany maršál Pétain na francouzském velvyslanectví v Madridu. Neutrální Španělsko považovalo zprostředkovací pokus za tak významný, že maršál Pétain na pokyn Franka dal k tomu účelu vybudovat zpravodajskou síť. Z německé strany byla tato jednání o příměří vedena státním sekretářem von Weizsäckerem, ale bez vědomí říšského ministra zahraničí von Ribbentropa. Neboť všechny o mír usilující strany věděly, že Rib-

bentrop je jedním z hlavních náhončích horké války. Ve vatikánském jazyce, v němž se nazývala studená válka ‚bílou válkou‘, se mluvívalo o hrozící horké válce jako o ‚rudé válce‘ – o válce rudě tekoucí krve.

Kromě těchto několika zmínek se ještě dnes nedá více o akci Pétain zveřejnit.

Známější se stala akce Volpi, pojmenovaná podle bývalého italského ministra hospodářství – hraběte Volpiho di Misurata, a to proto, že vyšla ze strany méně exponované osoby.

Na jaře 1940 se setkali v římském bytě jistého Retzwilla ve čtvrti Parioli šest osob. Jméno Retzwill bylo přirozeně krycí jméno. Pozvání k tomuto setkání byla provedena jednotlivě, jen ústně a tajně, v uzavřeném kruhu.

Mezi těmito šesti osobami byl vysoký úředník italského ministerstva zahraničí, přítel Savojského domu. Byl v tomto kruhu představen pod krycím jménem Magano. Z přípravných lahví se podával gin. Způsob, jak tito muži nesli sklenici k ústům, jak zamačkávali napolo vykouřené cigarety, prozrazoval nervozitu jako u cestujících, kteří ještě nevědí, zda stihnou další vlakový spoj. Nakonec se zvedl hostitel, pohlédl ještě jednou na své náramkové hodinky a vysvětlil: „Čekáme na Crusia. Patrně se opozdil.“ Crusius bylo ovšem také krycí jméno. Vyslovit jméno ‚Crusius‘ stačilo, aby přítomní odložili sklenice. „Na Crusia? – Crusia z německého velvyslanectví?“ „Ano, na toho,“ potvrdil Retzwill. U Crusia se jednalo o jednoho úředníka na velvyslanectví pana von Mackensena, Hitlerova zástupce na Quirinalu. V římských kruzích platil za tajného anti-fašistu. Ale co se vůbec mohlo vědět jistého! „Ručíte nám za Crusia?“ To byla důrazně položená otázka.

Na to odpověděl Retzwill stručně: „Ručím za něj.“

(Pokračování)

**Tábor-Klokoty, sobota 14. 8. 2004, velká klokotská pouť, hlavní celebrant
poutní mše sv. v 10 hodin otec biskup Pavel Posád, zvláštní misijní host
otec Roman Musil, OMI, misionář na Haiti.**

FATIMSKÝ APOŠTOLÁT ČR – OBLASTNÍ CENTRUM ÚSTÍ N. L. zve všechny na oblastní setkání členů FA a všech příznivců v neděli **19. září 2004** v kostele sv. Jana Křtitele v TEPLICÍCH.

Program: 15.00 hod. – zahájení – „Církev a svět ve světle Fatimského zjevení“ (Pořad provázený audiovizuálními záběry z Fatimy. **Moderují P. Mgr. Pavel Dokládál a Ing. Hana Frančáková z FA ČR v Koclířově u Svitav**) ● **17.00 hod.** – modlitba sv. růžence ● **17.30 hod.** – mše sv. – hl. celebrant P. Pavel Dokládál. ● Zakončení společnou modlitbou za Sv. otce, za křesťanskou Evropu, obnova zasvěcení Neposkvrněnému Srdci P. Marie. **Kontakt a informace:** Fatimský apoštolát v ČR č. p. 195, 569 11 Koclířov u Svitav. Tel./fax: 461 543 164-6, mobil: 724 223 771, 602 763 775, e-mail: fatima@iol.cz ● www.cm-fatima.cz.

Blíží se letošní pěší pouť na Velehrad (z Vranova n. D. se vychází v pondělí 16. 8. 2004, z ostatních míst viz rozpis ve Světlo č. 30/2004) a tak si touto cestou dovoluujeme pozvat všechny, kteří mohou a chtějí, aby se do některého proudu pěších poutníků připojili. Zároveň prosíme o rozšíření **nové adresy www.bratrstvo.fatym.com**, na které jsou podrobné informace o pěších poutích. *Děkují P. Marek Dunda*

SRPNOVÝ POCHOD PRO ŽIVOT V BRNĚ se uskuteční tentokrát v sobotu 14. 8. 2004. Bude zahájen mší sv. ve 12.15 hod. v kostele P. Marie »u jezuitů«, po níž bude následovat průvod městem k porodnici na Obilním trhu.“

Duchovní správa poutního místa P. Marie Pomocné u Zlatých Hor si vás dovoluje pozvat na **HLAVNÍ POUŤ ROKU 2004 K P. MARII, OCHRÁNKYNI ŽIVOTA. POUŤ SE KONÁ V SOBOTU 14. SRPNA 2004.**

Program: 8.30 hod. – křížová cesta pro děti a dospělé. Trasa vede z města Zlatých Hor (od 1. zastavení u Bohemy) na poutní místo. ● 10.00 hod. Informace o činnosti Centra pro rodinu ostravsko-opavského biskupství, zprávy z oblasti ochrany života, zejména života ještě nenarozeného. ● 10.20 hod. – společná modlitba sv. růžence. Vedou sestry sv. Karla Boromejského z Města Albrechtic. ● 11.00 hod. MŠE SVATÁ – slouží olomoucký světicí biskup mons. JOSEF HRDLIČKA se spolubratry v kněžské a jáhenské službě. Celou slavnost doprovází pěvecký sbor Collegium vocale Olomouc. ● 14.00 hod. – svátostné požehnání a slovo na cestu, ukončení poutě.

Z Jeseníku pojedou v tento den zvláštní autobus od kostela v 9.00 hod. Kyvadlová doprava z vlakového nádraží ve Zlatých Horách odjíždí v 9.00 hod., 10.15 hod. Zpět z poutního místa je rovněž zajištěna a zastavuje na všech obvyklých zastávkách. Další informace na tel.: 584 425 916.

VLÁDA SE BOJÍ PŘEVRAU ZPŮSOBENÉHO PRÍSUNEM BIBLE

Severokorejská vláda se obává, že s pronikáním Bible a západních filmů do země roste nebezpečí převratu v zemi. Vyplývá to z interního dokumentu, o kterém píše japonský list Tokyo Shimbun. Vláda s obavami sleduje kvetoucí pašování Bible a západních filmů do Severní Koreje z Číny. Dokument vybízí, aby se strana poučila ze zkušeností někdejších východoevropských komunistických států. Ty se údajně zhroutily, protože podcenily nebezpečí „kapitalistické kultury“. Stalinsky spravovaná Severní Korea patří k zemím uzavřeným pro křesťanské poselství. V žádném jiném státě nejsou političtí kritičtí a křesťané pronásledováni tak brutálně jako zde. Mezi 23,6 miliony obyvatel je asi 400 000 křesťanů, kteří přežívají jako podzemní církve.

NA „UMUČENÍ KRISTA“ JEN S KŘESTNÍM LISTEM?

Opozice v Malajsii kritizuje opatření úřadů, podle kterých smí Gibsonův film Umučení Krista navštěvovat v malajsijských kinech pouze křesťané. Jakým způsobem chtějí úřady identitu diváků kontrolovat, není zatím jasné. Jisté je, že takové opatření odporuje politice náboženské tolerance. Více než polovina z 25 mil. obyvatel jsou muslimové. Již v minulosti dala cenzura na index film „Schindlerův seznam“ kvůli údajnému „choulostivému obsahu“.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 8. 8. – 19. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 18,6-9

Ž 33(32),1+12.18-19.20+22

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin zvolil za svůj majetek.*)

2. čt.: Žid 11,1-2.8-19

Ev.: Lk 12,32-48

Čtvrtek 12. 8. – nez. pam. sv. Jany Františky de Chantal

1. čt.: Ez 12,1-12

Ž 78(77),56-57.58-59.61-62

Odp.: srov. 7 (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)

Ev.: Mt 18,21-19,1

Pondělí 9. 8. – svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže

1. čt.: 1 Petr 4,12-19

Ž 31(30),3cd-4.6+8ab.16bc-17

Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha.*)

Ev.: Lk 9,23-26

Pátek 13. 8. – nez. pam. sv. Ponciána a Hippolyta

1. čt.: Ez 16,1-15.60.63 nebo Ez 16,59-63

Iz 12,2-3.4bcd.5-6

Odp.: 1c (*Tvůj hněv se utišil, Hospodine, a dopřál jsi mi útěchu.*)

Ev.: Mt 19,3-12

Úterý 10. 8. – svátek sv. Vavřince

1. čt.: 2 Kor 9,6-10

Ž 112(111),1-2.5-6.7-8.9

Odp.: 5a (*Blaze muži, který se slitovává a pūčjuje.*)

Ev.: Jan 12,24-26

Sobota 14. 8. – památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho

1. čt.: Ez 18,1-10.13b.30-32

Ž 51(50),12-13.14-15.18-19

Odp.: 12a (*Sřov! mi čisté srdce, Bože!*)

Ev.: Mt 19,13-15

Středa 11. 8. – památka sv. Kláry

1. čt.: Ez 9,1-7; 10,18-22

Ž 113(112),1-2.3-4.5-6

Odp.: 4b (*Nad nebesa je sláva Hospodinova. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 18,15-20

večer:

1. čt.: 1 Kron 15,3-4.15-16; 16,1-2

Ž 132(131),6-7.9-10.13-14

Odp.: 8 (*Vstaň, Hospodine, vejd na místo svého odpočinku ty i tvá vznešená archa!*)

2. čt.: 1 Kor 15,54-57

Ev.: Lk 11,27-28

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 8.	PO 9. 8.	ÚT 10. 8.	ST 11. 8.	ČT 12. 8.	PÁ 13. 8.	SO 14. 8.
Antifona	1028	1708	1708	1741	1091	1106	1708
Žalm	783	786	786	786	783	785	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1709	1708	1742	1091	1107	1708
Antifony	1030	1710	1463	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	813	813	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1710	1463	1743	1095	1111	1710
Antifona k Zach. kantiku	709	1710	1463	1743	1095	1111	1467
Prosby	1033	1711	1711	1744	1095	1111	1711
Záv. modlitba	709	1712	1463	1465	1613	1466	1467
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	792	792	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1713	1713	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	709	1712	1463	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
SO							
Hymnus	1024	1039	1714	1714	1746	1101	1117
Antifony	1025	1040	1715	1464	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1715	1715	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1717	1464	1749	1105	1120
Ant. ke kant. P. M.	709	710	1717	1464	1750	1105	1121
Prosby	1028	1043	1718	1718	1750	1105	1121
Záv. modlitba	709	709	1712	1463	1465	1613	1466
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKA

Carsten Peter Thiede – Matthew d'Ancona:
JEŽÍŠŮV OČITÝ SVĚDEK

Nález papyrusového fragmentu s Matoušovým evangeliem v oxfordské knihovně v roce 1994 se stal klíčovým pro datování Nového zákona. Jako reakce na četné dotazy vznikla kniha, která předkládá vzájemně se proplétající příběhy, týkající se papyrusu s Matoušovým evangeliem a lidí kolem něho. Ptá se, zda Matouš skutečně napsal evangelium, které nese jeho jméno. Uvažuje, kteří lidé je mohli číst jako první a jak se k nim asi dostalo. Kniha popisuje, jak se s papyrusem ve 20. století zacházelo, referuje o jeho prvním zveřejnění roku 1953 a o jeho novém datování o čtyři desetiletí později. Reaguje také na kritiku, vysvětluje podrobně vědecký spor kolem nového datování papyrusu a pokouší se stanovit jeho význam pro současnou dobu a pro čtenáře věřící i nevěřící. Předmluvu k českému vydání napsal královéhradecký biskup Mons. Dominik Duka OP.

Brož., A5, 232 stran, 210 Kč

NAKLADATELSTVÍ ARCA JIMFA

Anna Kateřina Emmerichová: ŽIVOT A HOŘKÉ UMUČENÍ PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA

Vidění stigmatizované mystičky přelomu 18. a 19. století, která dostávala již od raného dětství. Tato vidění jí byla především podnětem ke klanění se všemohoucímu Stvořiteli nebe a země.

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

I. díl – tajemství Starého zákona; narození a život Panny Marie; svaté vtělení a narození Jezulátka; život Svaté rodiny, smrt svatého Josefa.

Váz., přebal, A5, 320 stran, 98 Kč

II. díl – počátek veřejného života a Ježíšova putování; Jan káže pokání a křtí; Ježíš na poušti; svatba v Káni; první Velikonoce v Jeruzalémě; od ukončení prvních Velikonoc až do obrácení Samaritánky u Jakubova pramene.

Váz., přebal, A5, 302 stran, 128 Kč

III. díl – Ježíš putuje a učí v končině Genezaretu a na březích Jordánu; od druhého svátku Pod zelenou až k prvnímu obrácení Magdalény; Ježíšovo učení a jeho činy v Kafarnau a okolí; Horské kázání.

Váz. přebal, A5, 308 stran, 148 Kč

IV. díl – od druhého obrácení Magdalény, která znovu upadla do hříchů, až po předání klíčů Petrovi; od druhých Velikonoc až po návrat z Kypru; Lazarovo vzkříšení; Ježíš v zemi svatých Tří králů.

Váz., přebal, A5, 352 stran, 178 Kč

V. díl – je vyprodán.

VI. díl – vzkříšení, nanebevzetí a seslání Ducha Svatého; Mariin život po Kristovu nanebevstoupení; Tomáš Špidlík: Zjevení, vidění, zázraky; František Xaver Halaš: Úvaha nad novými svazky Anny Kateřiny Emmerichové.

Brož., přebal, A5, 110 stran, 98 Kč

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.